

aínkarím

II/2015
148

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí čtenáři,

otevíráte nové vydání našeho farního časopisu s listopadovým datem. V tomto čísle se možná ještě více než kdy jindy dočtete o aktivitách, kterými jsme žili v uplynulých týdnech na rovině naší farnosti. Přesto se domnívám, že je zde i jedna významná událost širšího rozsahu, kterou bychom neměli opomíjet, totiž Národní eucharistický kongres, konaný v Brně 17. října letošního roku. Mnozí naši farníci se jej spolu s o. Vítězslavem zúčastnili, a to, že to pro ně bylo velkým duchovním obohacením i posilou, se dozvíte i vy díky svědectví uveřejněném uvnitř tohoto čísla.

Sama eucharistie – mše svatá a svaté přijímání, na niž se kongres odvolává – je v církvi chápána jako vrchol a zdroj života každého křesťana, vrcholná událost Božího sebesdělení lidstvu i každému jednotlivci, zpřítomnění Kristovy oběti, těla a krve, které je nabízeno pro život světa. Ke slavení mše svaté směřuje veškeré úsilí křesťanů, v ní nachází ale také svůj zdroj pro život ve světě, do něhož jsou posláni.

Pokud se tedy Eucharistický kongres dotýká tohoto hlubokého tajemství a má pomoci prohloubit naše chápání a prožívání mše svaté, nemůže se jednat o jednorázovou záležitost, ale o hluboký proces. Papež František, když poslal svůj osobní pozdrav kongresu, zmiňuje důležitou věc, že totiž veškerá příprava, která probíhala skrze naši modlitbu, adorační bdění i katecheze byla už nedílnou součástí obnovy a prohloubení eucharistické úcty. Jsem moc rád, že i v naší farnosti jsme mohli celý rok prožít touto přípravou. Ovšem ze stejného důvodu není možné, aby se podněty sněmu opět vytratily v postupném zapomnění. Vždyť pokud jsme prožili s Kristem v eucharistii opravdu hluboké a oslovující okamžiky, nejen že není možné, abychom na ně zapomněli, ale naopak jsou pro nás příležitostí dále rozvíjet přijaté milosti a požehnání.

A o čem více než o mši svaté platí zásadní poznání, že čím více ji poznáváme (samozřejmě ne pouze na rozumové rovině), tím více toužíme do ní ještě hlouběji pronikat.

o. Václav

Sv. Jan Almužník

Narodil se kolem roku 560 v Amatě na jižním pobřeží Kypru. Tíhnul k duchovnímu životu, ale nakonec se na přání rodičů oženil. Poměrně brzy mu zemřela žena i jeho děti. Po smrti rodičů pak veškerý zděděný majetek rozdál chudým a stal se poustevníkem. Jeho hluboký duchovní život a charitativní činnost vyvolaly mezi lidmi obdiv. Pověst o něm se rozšířila až do Cařihradu. V letech 608 až 611 byl povolán za alexandrijského patriarchu. Jako patriarcha budoval chrámy, ale také se především staral, aby mezi lidem rostla zbožnost a víra. Bojoval za čistotu víry proti mnoha bludům, které v té době byly rozšířené. Jméno Almužník si vysloužil svou velikou láskou, milosrdenstvím a pro zvláštní vztah k chudým. Ty označil za „pány“ a za pomocníky na cestě do Božího království. Jim dával veškeré pe-

níze, které dostával. Vypráví se, že když sám dostal od jednoho boháče deku, prodal ji a peníze rozdál chudým. Dárce však tuto deku odkoupil, znovu mu ji daroval a Jan ji opět prodal. Tak to pokračovalo jako v začarovaném kruhu a patriarcha Jan jen žertovně poznamenal: „Uvidíme, kdo bude vytrvalejší, jestli já v rozdávání nebo vy ve vykupování.“

Jan také zakládal nemocnice, chudobince a útulky pro cizince. Také tyto ústavy navštěvoval a uděloval v nich svátosti. Při poslední cestě do Cařihradu v roce 620 měl na ostrově Rhodu vidění, ve kterém byl osloven ctihodným starcem, který mu řekl „Král králů tě již volá“. Jan se vrátil domů a tam se připravil na smrt. Krátce nato zemřel. Jeho ostatky byly převezeny do Cařihradu. Turecký sultán je poslal uherskému králi Matyáši Korvínovi. V roce 1633 byly ostatky sv. Jana Almužníka přeneseny do Dómu sv. Martina v Bratislavě.

Jan je patronem johanitů. Jeho atributy jsou almužna a měsíc.

Jeho památku si připomínáme 11. listopadu.

MS

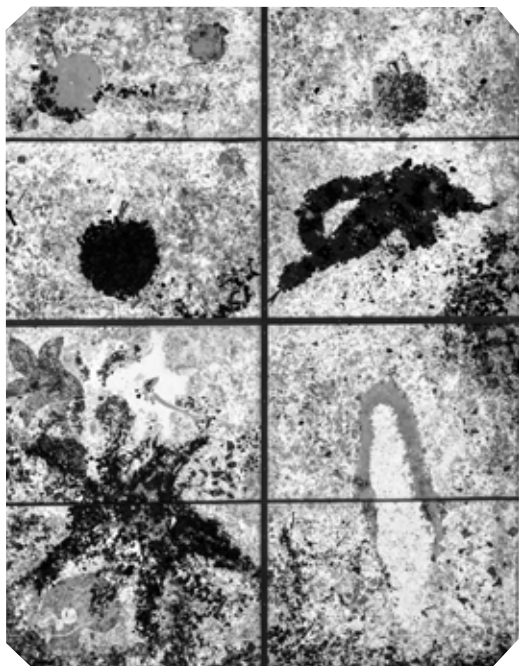

Krása spasí svět

Dvacátého října jsme si připomněli osm let od vysvěcení kostela Sv. Ducha otcem biskupem Františkem V. Lobkowiczem. Tímto aktem byl věřícím naší farnosti, a nejen jim, oficiálně předán chrám, který je perlou sakrální architektury realizovanou u nás po roce 2000. Řešení prostoru, hmoty a volba materiálů jsou dílem vynikajícího mladého architekta Marka Štěpána. Jeho projekt je prodchnut ideou světla a spojením víry s uměním vytváří estetický duchovní prostor pro setkávání člověka s Bohem. Konečně umění je s duchovním životem lidí spojeno stovky, ne-li tisíce let.

Proto jsem si dovolil jako nadpis těchto řádků citovat myšlenku z úvah kardinála Tomáše Špidlíka.

K dominantním uměleckým dílům dotvářející atmosféru našeho chrámu bezesporu patří barevné vitráže v okenních obrazech. Byly postupně zhotovovány podle návrhu Jakuba Špaňhela, autora oltářního obrazu, ve sklářských dílnách firmy Vitrail Servis v Zábřehu na Moravě. Vitráže v oknech jsou celkem čtyři a představují impozantní výtvarné dílo. Nejde přitom pouze o jejich rozměry nebo hmotnost, vždyť vitráž „Beránek“ vpravo nad Mariánskou kaplí, je zřejmě největší fúzovanou vitráží na světě o hmotnosti 1,9 t, ale o jejich duchovní a umělecký rozměr, provázející shromáždění věřících v chrámu, a ve večerních hodinách vyzařující barevné světlo do tmavého sídliště.

Vitráž s názvem „Stvoření“ byla v chrámu instalována počátkem října jako poslední, čtvrtá, a tak byla dovršena etapa jeho výstavby a výzdoby. Proto jsme se rozhodli využít výročí zmíněné v úvodu k požehnání všech vitráží

a uspořádat slavnostní koncert: Marta Wierzgoň (varhany), Pavel Hromádka (trubka) a Radek Dubský (designer světel). Žehnání vitráží vykonal generální vikář Mons. Martin David.

Zdánlivě na okraji této slavnosti se ocitl fakt, že k osmému výročí vysvěcení kostela byla vydána útlá publikace - Průvodce kostelem Sv. Ducha, ve které je možno se dočíst skoro vše, od jeho vzniku po současná data, včetně přehledu uměleckých děl a představení jejich autorů. Podle prvních ohlasů čtenářů požádaných o vyslovení názoru se zdá, že publikace plní svůj účel: informuje čtenáře a přibližuje jim kostel Sv. Ducha zajímavými podrobnostmi. Sebekriticky je však třeba přiznat, že přes naši snahu o dokonalost se do publikace vloudily nějaké chybičky. Za ně se omlouváme a slibují, že se příště napravíme.

Závěrem bych rád poděkoval všem svým spolupracovníkům za jejich podíl na zpracování „Průvodce...“ Především Pavlu Motanovi za poskytnutí exkluzivních fotografií a trpělivost při jejich zpracování, Martinu Mikoláškoví za odbornou stat' věnovanou uměleckým dílům, Petru Pivodovi za příspěvek a pomoc při redakci, Pavlu Gallovi za grafiku a přípravu pro tisk, Janě Bachoříkové za přepsání rukopisu. Také děkuji všem ostatním, kteří se na vydání podíleli včetně poskytnutí finanční pomoci.

Moc děkuji a Pán Bůh zaplat'.

o. Vítězslav

ohlédnutí

Benefiční běh pro Honzu

17. října 2015 se v naší farnosti uskutečnil Benefiční běh pro Honzu. Kolem nás žijí lidé, které možná neznáme, ale kteří si zaslouží naši pomoc. A tak se první ročník zaměřil na Honzu Vavříka s Werdnigovo-Hoffmannovou nemocí (dětská forma spinální svalové atrofie). Touto formou jsme chtěli Honzovi a jeho rodičům pomoci s příspěvkem na speciální elektrický vozík, který mu umožní mobilitu a kvalitnější život.

Běhu se zúčastnilo celkem 440 běžců na 5km a 10km trati. Z dobrovolného startovného se v den běhu vybralo 70 740,- Kč. V průběhu konání Benefičního běhu, ale i později se díky dárcům podařilo nashromáždit finanční obnos ve výši 475 000,- Kč. Akce byla tak úspěšná, že se nám podařilo vybrat více, než jsme plánovali a ještě stále lidé přispívají.

To nám dává možnost předvánočních dáreků pro Honzu a jeho rodinu v podobě pomůcek pro tělesně postižené, které zlepší a pomůžou jeho rodině v nelehké životní situaci. Všechny pomůcky, tedy včetně vozíku chceme Honzovi a jeho rodině předávat za účasti medií (televize, rádio a tisk). Tím chceme poděkovat nejen sponzorům, ale hlavně všem dárcům.

Uvádíme ohlasy účastníků běhu, jak jsme je zaznamenali na sociální síti Facebook.

Aleš Kolenovský: Díky organizátorům za skvělou akci! Perfektní organizace, dobrá trať, výborné občerstvení a hlavně společně vybraný příspěvek, který hned a konkrétně pomáhá. Perlička v podobě ohňostroje jen podtrhla tuhle oslavu spojení sportu a lidské solidarity.

Tereza Hruzíková: Moc chci poděkovat organizátorům a samozřejmě všem běžcům, protože už jsem pár běhů absolvovala. Tak příjemnou atmosféru a pocit jsem ještě ale nezažila. Příští rok se zase snad všichni sejdeme a ještě v hojnějším počtu!

Eva Konvičková: Skvělá organizace. Super start za zvuku kostelních zvonů. Více takových akcí pro dobrou věc. Ohňostroj na závěr bomba!

Poděkování pana Jana Vavříka st. (tatínka Honzy) najdete na www.farnostoz.cz

Chtěli jsme být u toho!

Eucharistický kongres, který probíhal opět po mnoha desetiletích zakázaných veřejných projevů náboženského života, byl pro naši vlast mimořádnou akcí, zorganizovanou církví.

**Národní
eucharistický
kongres 2015**

I v naší farnosti jsme se před každou mší sv. modlili za její zdar a tak se „sedm statečných“ rozhodlo zúčastnit se v sobotu 17. října v Brně mše svaté a slavnostního Eucharistického procesí. Proč říkám „sedm statečných“? Jednak proto, že nás

bylo jen sedm a pak jsme jeli vlakem ČD. Již na cestě do Brna, když se nám podařilo sejít se v Ostravě-Svinově a nastoupit do vlaku (měli jsme místenky), skončila cesta po ujetí několika metrů zastavením!

Vlak byl dost plný poutníků jedoucích do Brna. Po chvíli přišla průvodčí a sdělila, že je porucha na lokomotivě. Ihned jsme vytáhli své ružence. Po delší chvíli průvodčí oznámila, že máme vystoupit a počkat na další vlak do Brna. Byli jsme na nástupišti nějakou dobu a pak nám sdělili, že si máme nastoupit – porucha je odstraněna. Sláva! Rozjeli jsme se a se sedmdesátiminutovým zpožděním jsme dorazili do Brna. Včas jsme přišli na místo, odkud jsme na velkoplošné obrazovce sledovali mši sv. Byl to úžasný zážitek – být součástí tak velkého společenství katolíků!

Tento zážitek umocnil Eucharistický průvod, kdy lidé na chodnicích klečeli před Pánem, zdravili Ho a děkovali.

Na zpáteční cestě k vlaku jsme se zastavili v chrámu sv. Maří Magdalény, kde je neustále vystavena Nejsvětější svátost. I tam každý z nás děkoval!

Cesta domů proběhla jen s dvacetiminutovým zpožděním. Přijeli jsme tak, že jsme se mohli ještě zúčastnit závěru nádherné akce naší farnosti „Běh pro Honzu“.

Děkujeme ti, Pane!

Libuše Pohlová

Napněte kotvy!

„Napněte kotvy, nepřítel se blíží!“ vysílal jasný hlásek tento povel odněkud z výšky. Cože?! Snad napněte plachty nebo zvedněte kotvu, ale napněte kotvy?! To je přece nesmysl... Nicméně malá blondatá holčička, sedící nahoře na skluzavce jako kapitán lodi, svůj rozkaz pevným a nekompromisním hlasem zopakovala: „Napněte kotvy, nepřítel se blíží!“ Její ještě menší a ještě blondatější bráška, který zřejmě nevěděl nic ani o kotvách ani o plachtách, pobíhal nadšeně pod skluzavkou ochotný udělat cokoli, jen aby jejich „lod“ hrozivě blížícímu se nepříteli na obzoru unikla.

Humornou scénku se dvěma půvabnými barokními andílkami, kterým přes světlounké načechrané vlásky prosvítalo slunce, jsem si uložila v mé paměti do zvláštního šuplíku, určeného pro nejzajímavější momentky...

Pokračovala jsem s naší malou skupinkou po cestě na rozhlednu, která slibovala velkolepý výhled. Ovšem předtím nás čekalo jedno tajemné zastavení. Místo, jehož jméno nám zbožný zaměstnanec prodejny Karmelitánského nakladatelství v Kostelním Vydří odmítl vyslovit s ruměncem jak upejpavá slečinka a se slovy: „To by mi žena dala, kdyby se dozvěděla, kam jsem vás poslal!“ prchnul do skladu.

Proč, to nám došlo, až když jsme nevěřičně civěli na první ukazatel, kde černé na bílém stálo: Ďáblova pr..l 3 km. (Bez teček; netroufám si do farního časopisu napsat to natvrdo.) „No toto?!“ pohoršil mě už jen ten název, kam to máme jít. Což teprve, když jsme se po mírném blouzení zčistajasna ocitli přímo před tím záhadným objektem. „Fuj, to je nechutné!“ stydlivě jsem klopila oči. Téměř třímetrový šedočerný balvan se svíslou puklinou uprostřed tu nestoudně trčel jak obrovský vystrčený zadek. Měla jsem chuť ho okamžitě zahalit nějakým kusem látky, ale tolik metrů jsem s sebou opravdu neměla :-)

Zvláštní je, že i teď – jen při té představě – se mračím. Tak mnou ta hrubost, velikost a obnaženost toho místa společně s trefným názvem (už to nebudu opakovat!) otráslly. Takový obraz jsem si do žádného šuplíku v paměti uložit nechtěla, ale nacpal se tam vehementně sám a ještě mě pořád obtěžuje!

Uvažovala jsem, že kdybychom hřích i ve fázi pokušení viděli v jeho pravdivé podobě – v té hrubosti, velikosti a nestoudnosti jako odpornou „Ďáblovu pr..l“, ani by nás nenapadlo hřešit či podlehnout pokušení. Ale protože je decentně zahalený zdobnou látkou, navoněný a přitažlivý, naletíme a podlehneme mnohem snadněji. V takové chvíli bych potřebovala otevřít ten milý barokní šuplíček s jasným povellem: „Napněte kotvy, nepřítel se blíží!“ Což znamená: „Udělejte cokoli, jen nedovolte Nepříteli se přiblížit a zvítězit!“

Teta Fany

Informace listopad

INTENCE NA MŠE SVATÉ v kostele Svatého Ducha pro příští rok se začínají zapisovat v pondělí **9. 11. od 15.00** ve farní kanceláři

12. 11. v 19.00 NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ,
téma: DEBORA (o. Václav), farní sálek

13. 11. od 16.00 MINISTRANTSKÁ SCHŮZKA

18. 11. v 19.00 přednáška P. Lukáše Engelmana,
téma: SPECIFIKA MUŽSKÉ A ŽENSKÉ VÝCHOVY
pastorační centrum JP II.

26. 11. v 19.00 NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ,
téma: RÚT (teta Fany), farní sálek

28. 11. v 14.00 VÝROBA ADVENTNÍCH VĚNCŮ, pastorační centrum JP II.

6. 12. v 15.30 SETKÁNÍ SE SV. MIKULÁŠEM v pastoračním centru JP II.

